

VÍRA A SKUTKY V SEKULÁRNÍM SVĚTĚ

Biskup Keith B. McMullin

Druhý rádce v Předsedajícím biskupstvu

Fireside CVS pro Mladé dospělé • 5. listopadu 2006 • Universita Brigham Younga

Drazí bratři a sestry, vypadáte všichni tak rozvázně a pocházíte z tolika různých prostředí a koutů této země. A jen pomyslete na to, že dnes večer jsme se shromáždili po celé zemi! Nyní i při opakovaném vysílání tohoto programu ze záznamu se mladí z celé Církve shromáždí a zúčastní se této události. Je to vskutku zázračné.

Minulý měsíc se během generální konference přihodilo něco úžasného. Většina lidí ve světě to nezaznamenala, ale pro ty, kteří znají a milují pravdu, to bylo tak nezapomenutelné, jako burácení deseti tisíců hromů.

Vzpomeňte si na závěrečné zasedání. Pěvecký sbor Tabernacle Choir zazpíval známou melodii:

*Ó Bože, my Tobě děkujeme,
že proroka Jsi poslal nám,
že jsi nám dal evangelium své,
jež všude teď zažene klam.¹*

Najednou muži i ženy, chlapci i dívky, kteří se shromáždili v Konferenčním centru, povstali s úctou a s vděčností za požehnání, o nichž se zpívalo v této písni. Stáli jsme tam a s vděčností jsme si uvědomovali, že evangelium Ježíše Krista bylo znovuzříženo, že Bůh Otec a Jeho Milovaný Syn promluvili z nebes, že Joseph Smith byl prorok a že president Gordon B. Hinckley je Pánův prorok na zemi v dnešní době.

Byl to velmi duchovní zážitek. Byl to okamžik, kdy se příslušníci Božího království pod vlivem Ducha Svatého postavili za svou víru!

Předtím téhož dne se president Hinckley s dojetím a s vděčností zmínil o svém pokročilém věku a s tím spojeným zdravotním stavem. Tak jako vždy nám dal příklad ve věrnosti a znovu zaslíbil svůj život Pánovým záměrům. Řekl:

„Pán mi dovolil, abych žil dál; nevím, na jak dlouho. Ale ať již ta chvíle přijde kdykoli, budu se nadále snažit co nejlépe vykonávat své povinnosti ...

Budeme v tom... pokračovat tak dlouho, jak si Pán přeje... A až přijde čas pro nástupce, přechod bude hladký a podle vůle Toho, Jehož tato Církev je. A tak

kráčíme kupředu s vírou – a právě víra je tématem, na které si přeji dnes dopoledne promluvit.“²

Jeho poselství bylo aktuální a inspirované. Přišlo k nám jako duchovní připomínka toho, o čem život skutečně je, a jak mohou děti Nebeského Otce překonat každou překážku. Přišlo do světa, který je prosycen sekularismem, nevírou a hříchem.

Sekularismus

Vzdělání v sekulárních předmětech velmi přispívá ke zlepšení našeho světa. Sekulární studium nejvyššího stupně vzkvétá v ovzduší ctnosti, mravní zodpovědnosti, duchovní pravdy a víry.

V dnešní době se velmi propagují sekulární společnosti. Lidé a národy se pyšní tím, že jsou *sekulární*, že se soustřeďují na „světské věci nebo [na] věci, které nejsou považovány za náboženské, duchovní nebo posvátné“.³

Velká část světa dnes pohlíží na sekularismus jako na nezbytný předpoklad vyvážené, spravedlivé a spořádané vlády. A tak jsou na veřejných fórech náboženské projevy potlačovány, občanská práva jsou závislá na soudech a legislativních procesech a muži a ženy ochotně hledají rozřešení a nápravu pomocí advokátů. V krajním případě společenský sekularismus přehlíží koncept věčného života, staví vše do kontextu přirozeného světa a v důsledku toho je náchylný ke *skutkům bez víry*.

Být muži a ženami víry v sekulárním světě vyžaduje bdělost a velké úsilí. Pro člověka, kterého zahltní světskost, je přirozené, že „ji nejprve snáší, poté lituje a nakonec přijme za svou“.⁴ Sekularismus zaplavuje lidi v dnešní době a přináší s sebou právě takové následky.

Tento sekulární neboli přirozený svět nekontrolovaný vírou v Krista jakožto Vykupitele lidstva produkuje muže a ženy, kteří jsou „pyšní, posedlí sami sebou, až příliš soutěživí, zpátečnickí, horlivě nezávislí, pohánění svými touhami, choutkami [a] světskou chválou... Všeobecně vzato je přirozený člověk nevykoupené stvoření, bytost, která kráčí... ve světle ohně svého...

[viz 2. Nefi 7:10–11]. Takový člověk je přizpůsoben povaze věcí kolem něj a přejímá podněty a způsoby padlého světa.⁵ Stručně řečeno: „Lidé, kteří jsou ve stavu přirozenosti,... jsou na světě bez Boha.“ (Alma 41:11.)

Vzhledem k tomu, že sekularismus typicky ignoruje věčný náhled na věci, může časem vést k nevíře. Wolfhart Pannenberg, profesor teologie na mnichovské universitě, řekl:

„Veřejné ovzduší sekularismu podkopává důvěru křesťanů v pravdivost toho, čemu věří ...

V sekulárním prostředí dokonce i ta nejzákladnější znalost křesťanství... skomírá. Nejde již o zavrhování křesťanského učení; velké množství lidí nemá ani mlhavou představu o tom, o čem toto učení je... Čím více se šíří neznalost křesťanství, tím větší jsou předsudky vůči křesťanství. ...

Tento problém ještě zhoršuje to, že naše kultura považuje za relativní samotnou ideu pravdy... Mnozí se domnívají,... že křesťanské nauky jsou pouhé domněnky, se kterými je možné souhlasit či nikoli na základě osobní preference nebo na základě toho, zda nějak oslovují osobní potřeby. ...

... Zcela sekularizovaný společenský řád posiluje pocit bezvýznamnosti.“⁶

Víru v Krista nahrazuje víra v člověka. Ve veřejných debatách i v osobních myšlenkách jsou otázky typu odkud jsme přišli, kam jdeme po tomto životě a co skutečně řídí náš život zde na zemi nejen nezodpovězeny, ale považují se také za nepodstatné. Tento stav nevíry se stává kalamitou nesmírných rozměrů.

Nebeský Otec věděl, že toto nastane. Znovuzřízení evangelia znovu zažehlo víru v Ježíše Krista jakožto Stvořitele, Spasitele a Vykupitele. Přineslo znovu správné porozumění účelům života. V roce 1831 řekl Nebeský Otec svým dětem:

„Pročež já, Pán, znaje pohromu, která má přijíti na obyvatele země, zavolal jsem na služebníka svého Josepha Smitha ml. a mluvil jsem k němu z nebe a dal jsem mu příkázání;...

aby... víra mohla růsti na zemi.“ (NaS 1:17, 21.)

Než byly položeny základy této země, než vesmírná tělesa obdržela své místo, muži a ženy žili a pohybovali se a prožívali svou existenci. (Viz Skutkové 17:28.) Sekulární myšlenka, že život není nic jiného než biologie, popírá základní pravdu, podvědomé tušení

skrývající se v zákoutích každé živé duše, že „člověk byl také na počátku s Bohem“. (NaS 93:29; kurzíva přidána.) Tato skutečnost je neměnná a nevyvratitelná.

Pak přišla rajská zahrada Eden a naši první rodiče, Adam a Eva, aby se člověk mohl skrze zkušenosti smrtelného života a Kristovo vykoupení stát úplnou, zcela rozvinutou a zdokonalenou bytostí. Věk patriarchů, božský příchod našeho Spasitele a Jeho nedostižné usmíření v zenitu času a „[čas] napravení všech věcí“ (Skutkové 3:21), který započal v roce 1820, to vše vytvořilo rámec, díky němuž mohou muži a ženy, chlapani a dívky opět řídit svůj život a okolnosti skrze „[víru] v Ježíše Krista“. (Články víry 1:4.)

Moji milí mladí přátelé, stojíte u soutoku těchto světových událostí. „To, co bylo, je prologem, a to, co se děje, bude teprve naplněno.“⁷ Vaše víra a s ní spojené skutky může – a musí – zastavit tento příliv nevíry. Toto je vaším životním údělem. Toto je vaší posvátnou povinností.

Měřítko víry

Náš Mistr řekl: „Budete-li mítí víru jako zrno horčičné,... nebudeť vám nic nemožného.“ (Matouš 17:20.) President Hinckley nám připomněl:

„Poté, co je vše řečeno a vykonáno, jediné skutečné bohatství Církve spočívá ve víře jejích členů.“⁸

„V tomto pokračujícím velikém díle je větší víra to, co potřebujeme nejvíce. Bez ní by toto dílo stagnovalo. S ní nikdo nemůže zastavit jeho pokrok.“⁹

Tato víra je něčím víc než jen osobním postojem, víc než přesvědčením, víc než svědectvím o tom, co člověk ví nebo pociťuje. Skutečná víra, víra, o které mluvil náš milovaný prorok, plodí spravedlivost v tomto životě a spasení v životě příštím. Jejím ústředním bodem je pravý a žijící Bůh a Ježíš Kristus, kterého Bůh poslal. (Viz Jan 17:3.) Je založena na pravdě, předchází ji poznání a je zdokonalována skutky. Způsobuje, že smrtelníci chápou a chovají se tak, jak to mají činit děti Nebeského Otce. Tato víra „je prvotní velikou řídicí zásadou, která [nám umožňuje mít] moc, nadvládu a pravomoc nad“¹⁰ tím, jak přemýšlíme, jak jednáme, jakými muži a ženami jsme.

Apoštol Jakub nám poskytl návod na získání takové víry:

„Co prospěje... člověku, řekne-li, že má víru a nemá skutky? ...

... Ano, člověk může říci: Ukáži ti, že mám víru bez skutků; ale já pravím: Ukaž mi svou víru bez skutků a já ti ukáži svou víru skrze své skutky...

... Víra, nemá-li skutky, je mrtvá a je sama...

Vidíš tedy, jak skutky [jsou] konány s... vírou, a skrze skutky [je] víra učiněna dokonalou?“ (JST, James 2:14–15, 17, 21.)

Často slyšíme o *srovnávacích měřítcích*. Srovnávací měřítko je „měřítko kvality [nebo] výkonu,... podle kterého [jsou] obdobné věci poměřovány nebo posuzovány“.¹¹

Existují čtyři srovnávací měřítka, která nám všem mohou pomoci poznat, zda je naše osobní víra v Krista „zdokonalována“ našimi skutky. Těmito měřítky jsou 1) rozhodnutí, která činíme, 2) oddanost, kterou projevujeme, 3) poslušnost, kterou prokazujeme a 4) služba, kterou poskytujeme. Dovolte mi, abych to vysvětlil.

Rozhodnutí, která činíme

Zaprvé srovnávací měřítko rozhodování. Svatí posledních dnů „[věří], že [mají] *býti* čestní, pravdiví, cudní, dobrotiví, ctnostní... Je-li cokoli ctnostné, milé nebo dobropověstné nebo chvályhodné, o to *usilujeme*.“ (Články víry 1:13; kurzíva přidána.)

Představte si mladého staršího, kterému budeme říkat Bill. Bill se toto vše naučil v Primárkách. Věřil tomu tehdy, a věří tomu i nyní. Billův život byl však po určitou dobu zamořen pornografií. Zjistil, že její svody jsou mocné a návykové. Pokaždé, když se Bill setkal s touto špinavostí, bylo mu z toho nevolno, styděl se a cítil se nehodný.

Bill před několika týdny navštívil generální konferenci. Na kněžském zasedání slyšel presidenta Hinckleyho, jak řekl toto:

„Není muže ani chlapce v tomto dnešním ohromném shromáždění, který by se nemohl ve svém životě zlepšit. A právě to se musí stát. Koneckonců všichni jsme nositelé kněžství Božího...“

S tímto kněžstvím je spojen velký závazek být hoděn. Nemůžeme se oddávat nečistým myšlenkám. Nesmíme se zabývat pornografií. Nesmíme se nikdy provinít jakýmkoli druhem zneužívání nebo týrání. Musíme se nad tyto věci povznést. ‚Povstaňte, vy muži Boží!‘ a odložte tyto věci, a Pán vás povede a bude stát při vás.“¹²

Bill se rozhodl: „Je na čase postavit se za to, v co věřím!“

Sáhl do tajného úkrytu, vytáhl obscénní obrázky, vulgární filmy a literaturu, a zničil je. Ze své knihovny odstranil tvrdou, nevázanou hudbu a hudbu se sprostyými slovy. Vymazal ze svého počítače veškeré odkazy na pornografické stránky, instaloval ochranný filtr a umístil počítač tam, kam vidí i ostatní, aby se opevnil a svůj hřích již neopakoval.

Bill uznal své přestupky před Bohem. Modlil se upřímně o sílu činit pokání a odstranit toto zlo ze svého života. Vyhledal pomoc biskupa a svých blízkých. Ve své těžké chvíli pocítil tiché ujištění: „Můj synu, jsi na správné cestě.“ Jeho víra se díky jeho skutkům upevňuje a posiluje.

Má toho ještě hodně před sebou. Na řadu přijde půst, modlitby, studium písma a mnoho slz. Dobrý biskup poskytne nepostradatelnou pomoc. Věrnost a modlitby rodičů a jeho blízkých poskytnou potřebnou podporu. Nicméně *srovnávací měřítko* ukazuje toto: *Bill začíná uplatňovat víru ku pokání – rozhodl se správně!*

Oddanost, kterou projevujeme

Zadruhé srovnávací měřítko oddanosti. Svatí posledních dnů „[věří] všemu, co Bůh zjevil, všemu, co nyní zjevuje, a [věří], že ještě zjeví mnohé veliké a důležité věci týkající se království Božího.“

Věříme v doslovné shromáždění Izraele a ve znovu-zřízení deseti kmenů; že Sion (Nový Jeruzalém) bude vybudován na americkém kontinentu“ (Články víry 1:9–10) a že muži a ženy jsou „[povolání] Bohem, skrze proroctví“ a skrze božskou pravomoc, aby toto uskutečnili (Články víry 1:5).

Opravdová oddanost je spjata s božskými událostmi, které započaly před založením tohoto světa. Naši spravedliví předci do nich byli zapojeni a obětovali svůj život na podporu záměrů Nebeského Otce. A my jsme pověřeni, abychom pokračovali, abychom stavěli na jejich zasvěceném úsilí.

Nyní vám povím příběh, který někteří z vás znáte:

V roce 1856 Robert a Ann Parkerovi a jejich čtyři děti opustili Anglii, aby se připojili ke Svatým v Utahu. Prorok promluvil a jejich úkolem bylo shromáždit se v tomto údolí a pomáhat budovat Sion. Jakožto členové McArthurovy výpravy ručních vozíků měli každý na starost svůj díl práce. Otec a matka táhli těžký

vozik, 12letý Maxie tlačil a 10letá Martha pečovala o malého 6letého Arthura. Malou Adu, která byla ročním batoletem, ostatní nesli nebo vezli na vozíku.

Cestou státem Nebraska si malý Arthur sedl na zem, aby si odpočinul, a přitom usnul. Náhle se zvedla bouře. Výprava spěchala dál a rozbila tábor. Až tehdy se zjistilo, že Arthur nebyl s ostatními dětmi.

Celé dny ho hledali, ale marně. Výprava musela pokračovat v cestě. A právě v této chvíli museli Robert a Ann Parkerovi jednat podle své víry. Archer Walters si 2. července 1856 do deníku zaznamenal: „Malý syn bratra Parkera... se ztratil a jeho otec se vydal zpět, aby ho našel.“

Když Robert odcházel, Ann mu kolem ramen přišpendlila červenou šálu a řekla: „Pokud ho najdeš mrtvého, pohřbi ho zabaleného v této šále. Pokud ho najdeš živého, můžeš ji použít jako vlajku, kterou nám dáš znamení.“ Ann s ostatními dětmi zvedla vozík a pokračovala v cestě s výpravou.

Robert šel zpátky po lesní cestě celé kilometry, volal a hledal jejich bezmocného synka a modlil se za něj. Nakonec dorazil k poštovní stanici a k obchodu, kde zjistil, že se o jejich dítě stará lesník se svou ženou. Malý Arthur byl nemocný následkem podchlazení a strachu, ale Bůh vyslyšel modlitby jeho milujících rodičů.

Ann a její děti mezitím držely každou noc hlídku. Třetího večera, když paprsky zapadajícího slunce zvýraznily barvu jasně červené šály, tato statečná matka padla v žalostném stavu do písku. Ann byla zcela vyčerpána a spala poprvé po šesti dlouhých dnech a nocích.¹³ Bůh byl vskutku laskavý a milosrdný, jejich skutky odměnil jejich oddanost a posvětily jejich víru a Svatí s radostí v srdci zpívali: „Vše je dobré!“¹⁴

Malá Ada, moje babička, vyrostla a vdala se za mého dědečka Brigham Younga McMullina. A nyní to ponaučení. Nikdy nedopustila, aby její děti zapoměly na to, že ona a její rodina přešli pláně s McArthurovou výpravou ručních vozíků. Příběh s červenou šálou se stal naším příběhem – dědictví jejich víry se stalo také naším dědictvím. A tak my všichni „jdeme dál“¹⁵ a velké překážky mizí jako rosa před paprsky ranního slunce.

Srovnávací měřítko o těchto prvních Svatých *ukazuje* toto: *Jejich skutky byly známkou jejich víry, jejich oddanost je měřítkem, podle kterého může žít jejich potomstvo.*

Poslušnost, kterou prokazujeme

Zatřetí srovnávací měřítko poslušnosti. Svatí posledních dnů „[věří], že skrze usmíření Kristovo může být spaseno veškeré lidstvo, skrze *poslušnost zákonů a obřadů evangelia*“ (Články víry 1:3; kurzíva přidána.)

Nyní si představme mladou dvojici, která zastupuje ty, kteří žijí v tomto sekulárním světě. David a Michelle znali tento článek víry dlouho předtím, než se poznali. Přesto jim dělá starosti to, co dělá starosti i mnohým účastníkům tohoto vysílání. Davidovi a Michelle je mezi 25 a 30 lety. Znají se již nějakou dobu, chodí spolu a jsou zamilovaní. Nicméně nedokáží se rozhodnout ohledně sňatku a založení rodiny. Mají sňatek odložit až do doby, kdy ukončí studium, kdy budou mít víc peněz, kdy si splní některá svá osobní přání?

Přemýšlejí také o narůstajícím trendu rozvodovosti, o válkách a nepokojích po celém světě a o přelidnění. Vydrží jejich manželství? Mají do takového světa přivést děti?

Davide a Michelle, použijte svou víru! Pamatuje na toto: „Manželství mezi mužem a ženou je ustanoveno Bohem.“¹⁶ „Což Bůh spojil, člověk nerozlučuj.“ (Matouš 19:6; viz také NaS 132:19–20.) „Dědictví od Hospodina jsou dítky.“ (Žalm 127:3.) „Země je plná,... je více než dosti.“ (NaS 104:17.)

Jednejte na základě toho, co víte, že je správné, a vaše spravedlivé skutky zdokonalí vaši víru. Prožijete naplněný a úžasný život. Následujte dobrý příklad svých rodičů. Nemohli si dovolit se vzít, ale přesto to udělali. Také měli strach z války a z nepokojů, ale použili víru a měli vás! Nároky spojené s manželstvím a s rodinou je neodradily od studia – toto studium obohacily. A pokud jde o jejich osobní přání, jsou zcela a šťastně propojena s touhou po blahu manželského partnera, vás, vašich bratrů a sester a vnoučat.

Vaši rodiče neměli snadný život. Museli se uskrovnovat a šetřit, museli vystačit s tím, co měli. Čelili také otázkám a okolnostem, které nedokázali vyřešit, ale věděli, že cesta určená Všemohoucím Bohem jim nařizovala postupovat vpřed. A díky tomu jste vy o tolik „bohatší“.

Díky příběhům, které vám znovu a znovu vyprávějí, víte, že každá jejich cesta byla vždy do kopce – „oběma směry“. Jejich skutky však posvětily jejich víru.

Zcela jistě zestárlí. Jejich kroky již nejsou tak hbité, jejich způsoby již nejsou tak horlivé, jejich vzhled

není to, co lidé pracující v reklamě obvykle hledají. Ale jejich láska k Bohu a jednoho k druhému odráží hlubší uctivost a obdiv. Životní šrámy jim přinesly moudrost, trpělivost a vděčnost. Určitým nevelkým, avšak významným způsobem se stali „nadějných věcí [podstatou] a [důvodem věcí] neviditelných“ (Židům 11:1) – věci, které dříve ve svém životě neviděli. Avšak oni byli poslušní. Používali víru, byli zpečetěni v chrámu, byli požehnáni dětmi a nyní znají pravý zdroj štěstí. *Srovnávací měřítko ukazuje toto: Poslušnost přivolává požehnání nebes – fungovalo to v případě vašich rodičů, a bude fungovat i ve vašem případě.*

Služba, kterou poskytujeme

Začtvrté srovnávací měřítko služby. Svatí posledních dnů „[věří] v Boha, Věčného Otce, a v Jeho Syna, Ježíše Krista, a v Ducha Svatého. ...

Věříme, ... že Kristus bude vládnouti osobně na zemi; a že země bude obnovena a obdrží svou rajskou slávu.“ (Články víry 1:1, 10.)

Víme o Božstvu více, než co kdy zplodil veškerý lidský rozum – a to, co víme, je pravdivé. Kromě toho známe záměry Božství týkající se této země a všeho jejího stvoření. Vzhledem k tomu, co víme, a vzhledem k tomu, že Pán na naše bedra vložil posvátnou povinnost pomáhat toto uskutečňovat, nesmíme být nedbalí ohledně svého členství v Církvi.

Někteří jsou sváděni k tomu, aby byli méně oddaní, kvůli obavám z toho, že by byli až příliš zbožní. Pohlížejí na „Církev jako na instituci, nikoli jako na království“.¹⁷ „Ó vy mladí vznešeného původu,“¹⁸ učinite dílo Církve a království Boží ústředním bodem svého života. Když jste povoláni sloužit, řekněte „ano“ a dělejte to nejlepší, co umíte. Naslouchejte tomuto nařízení od Pána: „Pročež, neusilujte o věci tohoto světa, ale usilujte nejprve o to, abyste budovali království Boží a utvrzovali spravedlivosti jeho, a všechny tyto věci vám budou přidány.“ (PJS, Matouš 6:38.)

Za pouhé čtyři dny, 9. listopadu, uplyne 150 let od doby, kdy osudem pronásledovaná Willieho pionýrská výprava ručních vozíků dorazila do údolí Solného jezera. Prošli velkým utrpením a mnozí z nich zemřeli. Bouře a jejich oslabený stav si vyžádaly život mnohých – záchranáři jich však zachránili mnohem více.

Mezi těmi, kteří sem onoho dne dorazili, byl i Levi Savage. Historie zaznamenává jeho věrné a houževnaté úsilí zachránit Svaté a přivést je bezpečně do tohoto údolí. Jeho vznešená služba však nezačala na

sněhem zavátých pláních Wyomingu. Toto byla jen další kapitola, možná ta vrcholná, v jeho životě zasvěceném službě.

Levi byl pokřtěn v červnu 1846 ve věku 26 let. Přijal prorokovu výzvu přesunout se na západ, přičemž poznamenal: „Připravili jsme se, jak jsme jen mohli, na dlouhou cestu do cizí, a pro nás zcela neznámé, země. ... Řekli jsme sbohem našemu starému domovu... a vyrazili jsme na západ, aniž bychom znali svůj cíl, a očekávali jsme jen, že se bude nalézat někde v západní divočině Skalistých hor.“¹⁹

16. června 1846 Levi společně s dalšími odvážnými muži opět přijal prorokovu výzvu a vstoupil do mormonského praporu a pochodoval více než 3000 kilometrů z Council Bluffs v Iowě do San Diega v Kalifornii a pak do Los Angeles. Tam byli propuštěni ze služby státu. Ačkoli nevěděli nic o svém domovu a své rodině, vydali se na cestu do údolí Velkého Solného jezera. Trasa, kterou Levi Savage putoval, byla dalších více než 2000 kilometrů dlouhá a vedla drsným a nehostinným územím, ale nakonec do údolí Solného jezera dorazil.

Zde byl Levi průkopníkem, snažil se hubit kobylinky, oženil se, měl syna a svou manželku pohřbil několik měsíců po jeho narození. Deset měsíců po smrti své ženy byl společně s několika dalšími věrnými bratřími na říjnové konferenci 1852 prorokem povolán, aby otevřel misii Církve v Siamu (dnešním Thajsku).

Tentokrát cestovali ve voze taženém koňmi zpátky k pobřežní části Kalifornie a k Tichému oceánu. Za nějaký čas vypluli ze San Francisca do Kalkaty s cílem sloužit na misii v Siamu. Leviho zápis v deníku z 29. ledna 1853 nám poskytuje náhled do srdcí těchto prvotních misionářů. Napsal:

„Naše skvělá loď poháněná mírným vánkem si razila cestu přes nespoutanou hlubinu směrem k našemu cíli; a za námi zůstala naše milovaná rodná země... Každý z nás si vyhledal místo pro meditaci a tam vzpomínal na pohodlí svého domova, na lásku své milované ženy a dětí nebo přátel... Nyní byl však povolán, aby si zřídil příbytek v odlehlých částech země, a kvůli čemu? Kvůli hromadění zlata a stříbra nebo aby si zajistil pocty, slávu a nádheru tohoto světa? *Nikoli, vpravdě nikoli! Nýbrž aby v poslušnosti příkazů Páně nesl poselství pravdy a... spasení neosvíceným a pověřčivým národům.* Brzy poté se každý vrátil na své lůžko, aby si odpočinul. Ale ať již spal nebo byl vzhůru, jeho myšlenky se i nadále zabíraly událostmi minulosti a vyhlídkami na budoucnost.“²⁰

Po misi se Levi vrátil domů přes Boston v Massachusetts, vydal se do svého rodiště v Greenfieldu v Ohiu, a když tam dorazil, poznamenal: „Obeplul jsem celý svět.“²¹ V Iowa City se připojil k Willieho výpravě ručních vozíků, čímž započaly události, které měly věčný význam pro něho, pro jeho rodinu i pro celou církev. Jeho skutky v těchto legendárních událostech korunovaly život naplněný obětí a službou. O těchto pionýrech *srovnávací měřítko ukazujte toto: Jejich víra a skutky byly majákem v nevěřícím světě, jejich služba a způsob života je pro každého z nás příkladem.*

Slova duchovního Frederika W. Fabera se dotýkají našeho srdce:

*Víra našich otců, která stále dýchá,
navzdory útisku, ohni a válkám;
naše srdce radostí hned plesá,
kdykoli zaslechne to slovo vznešené.*

*S vírou našich otců my napneme své síly,
aby národy země k tobě přišly
a skrze pravdu, která z nebes přichází
lidstvo vskutku našlo svobodu.*

*S vírou našich otců my lásku pocítíme
k příteli i k tomu, jenž nám se protiví,
a svou lásku ti nyní projevíme
skutky laskavými a ctnostnými.*

*S vírou našich otců, s touto svatou vírou,
my vytrváme v pravdě až do smrti!²²*

Vydávám vám své svědectví, moji drazí bratři a sestry – Bůh skutečně dlí v nebi, jmenuje se Elohim a zná všechny své děti nehledě na to, odkud pocházejí nebo kde žijí. Ježíš, Svatý Izraelský, je Jeho milovaný Syn, Vykupitel veškerého lidstva. Joseph Smith, mladý chlapec, byl povolán hlasem Božím a hlasem Jeho Svatého Syna, aby byl prorokem, a z tohoto povolání vznikla pravá církev a království Boží bylo znovuzřízeno na zemi. Jsme nesmírně požehnáni, že toto víme, a vy, moji drazí bratři a sestry, vy stojíte u soutoku historie. Přišli jste z říše slávy. Máte jedinečnou výsadu zůstat věrní víře, tlačit se kupředu a konat dobré skutky. Dělejte to, co proroci říkají. Minulé generace to očekávaly, současné generace jsou díky tomu spaseny, budoucí generace na tom závisejí, a Svatý Duch vás povede při každém vašem kroku.

Ve jménu Ježíše Krista, amen.

ODKAZY

1. „My Tobě, Bože, děkujeme“, *ZNPPD 1*, str. 47.
2. *Liahona*, listopad 2006, 82–83; kurzíva přidána.
3. *Random House Webster's Unabridged Dictionary*, 2nd ed. (2001), „secular“, 1731.
4. Alexander Pope, *An Essay on Man*, list 2, řádek 220.
5. *Book of Mormon Reference Companion*, ed. Dennis L. Largey (2003), 582.
6. „How to Think about Secularism“, *First Things*, June–July 1996, 27, 30, www.firstthings.com/ftissues/ft9606/articles/pannenberg.html.
7. Boyd K. Packer, General Authority training meeting, Oct. 2006; viz William Shakespeare, *The Tempest*, ed. W. J. Craig, Oxford Shakespeare (1924), jednání 2, scéna 1, řádek 261.
8. Conference Report, Apr. 1991, 74; nebo *Ensign*, May 1991, 54.
9. *Liahona*, listopad 2006, 85.
10. Joseph Smith, comp., *Lectures on Faith* (1985), 5, 8.
11. *Random House Webster's Unabridged Dictionary*, „benchmark“, 193.
12. *Liahona*, listopad 2006, 60.
13. Viz Boyd K. Packer, *Memorable Stories and Parables by Boyd K. Packer* (1997), 4–6.
14. „Come, Come, Ye Saints“, *Hymns*, č. 30.
15. „Carry On“, *Hymns*, č. 255.
16. „Rodina – Prohlášení světu“, *Liahona*, listopad 1995, 102.
17. Neal A. Maxwell, Conference Report, Oct. 1992, 89; nebo *Ensign*, Nov. 1992, 66.
18. „Carry On“, *Hymns*, č. 255.
19. *Levi Savage Jr. Journal*, comp. Lynn M. Hilton (1966), xii.
20. *Levi Savage Jr. Journal*, 5; kurzíva přidána.
21. *Levi Savage Jr. Journal*, 59.
22. „Faith of Our Fathers“, *Hymns*, č. 84.